

Список використаних джерел:

1. Про прокуратуру: Закон України від 14.10.14 № 3541 // Голос України від 25.10.2014 р. – № 206.
2. Закону України «Про прокуратуру» від 05.01.2017, підстава №1798-19 з змінами та доповненнями.
3. Про прокуратуру: Закону України від 05.11.1991 №1789-ХІІ.
4. Про прокуратуру: Закону України від 15.05.2003 762-ІV.
5. Цивільний процесуальний Кодекс України: Закон України від 18.03.2004 № 1618-ІV.
6. Господарський Процесуальний Кодекс від 06.11.1991 № 1798-ХІІ.
7. Наказ Генерального прокурора України № 6/3 гн від 07.05.2004 р.
8. Висновок Венеційської комісії від 14 жовтня 2013 року №735/2013 (який надався до проекту Закону України «Про прокуратуру» до його остаточного ухвалення парламентом).

Олефіренко Я.І.,

студент гр. БП-1-16

факультету підприємництва та права

Київського національного університету

технологій та дизайну.

Науковий керівник: професор Олійник А.Ю.

КОНСТИТУЦІЙНЕ ПРАВО ОСОБИ НА ПІДПРИЄМНИЦЬКУ ДІЯЛЬНІСТЬ

Слід зазначити, що в Україні поняття «бізнес» і «підприємництво» сприймаються як слова-синоніми. Сутністю підприємництва є знаходження і апробація чогось нового, того, чого не було раніше в структурі виробництва, соціумі чи суспільстві. Актуальність цієї теми полягає в тому, що підприємницька діяльність є найпоширенішим видом діяльності в Україні та дає майже 70% доходу в бюджет держави, а тому особливо важливе місце в системі прав і свобод особи займає конституційне право на підприємницьку діяльність. Відповідно до ст. 42 Конституції України кожен має право на підприємницьку діяльність, яка не заборонена законом. Відповідно до раніше вказаної

статті підприємницька діяльність депутатів, посадових і службових осіб органів державної влади та органів місцевого самоврядування обмежується законом. Вільне підприємництво і вільність договорів гарантуються. Не допускається монопольна підприємницька діяльність і недобросовісна конкуренція.

Держава гарантує всім підприємцям, незалежно від обраних ними організаційних форм підприємницької діяльності, рівні права і створює рівні можливості для доступу до матеріально-технічних, фінансових, трудових, інформаційних, природних та інших ресурсів.

Забезпечення матеріально-технічними ресурсами, що централізовано розподіляються державою, здійснюється тільки за умови виконання підприємцем робіт і поставок для державних потреб. Спори про відшкодування збитків вирішуються судом загальної юрисдикції або арбітражним судом відповідно до їх компетенції. Це право базується на свободі підприємницької діяльності, тобто на реальній можливості здійснення особою на власний розсуд і ризик господарської діяльності, не забороненої законом, з метою одержання прибутку. Підприємницька діяльність депутатів, посадових і службових осіб органів державної влади та органів місцевого самоврядування обмежується законом. Держава забезпечує захист конкуренції у підприємницькій діяльності. Не допускаються зловживання монопольним становищем на ринку, неправомірне обмеження конкуренції та недобросовісна конкуренція. Види і межі монополії визначаються законом [1]. Незважаючи на достатньо велику кількість наукових праць у сфері прав людини, у вітчизняній науці конституційного права існує порівняно небагато досліджень зазначеного права людини і громадянина. Конституційне право на підприємницьку діяльність не може бути реалізоване без всебічної участі в цьому держави, бо відбувається безповоротна інтеграція України у світове, зокрема європейське, співтовариство. Тому існує потреба вдосконалення чинного законодавства в цій сфері, приведення його у відповідність до принципів, проголошених чинною Конституцією України. Реалізація права відбувається відповідним способом, з використанням належних засобів та дотриманням умов [2]. Для осіб, які бажають займатися підприємницькою діяльністю, держава висуває певні умови: 1. Дотримання конституційних обов'язків – вимог, які висуваються до кожної людини (можливість займатися підприємницькою діяльністю в Україні не залежить від приналежності до громадянства України), діяти визначеним, чітко регламентованим конституційною нормою способом для забезпечення інтересів суспільства, держави, інших людей і громадян, а саме: неухильно додержуватися Конституції та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гід-

ність інших людей (ст. 68 Конституції України), не заподіювати шкоду природі, культурній спадщині, відшкодувати завдані ним збитки (ст. 66), сплачувати податки і збори (ст. 67) [5, с. 24]. 2. Виконання вимог господарського та цивільного законодавства України, а саме: – наявність повної дієздатності особи, яка настає з 18 років, а у виняткових випадках (укладення шлюбу, робота за трудовим договором або заняття підприємницькою діяльністю з відома батьків, усиновлювачів або опікуна) – з 16 років; – дотримання встановлених державою обмежень щодо здійснення підприємницької діяльності в Україні (за колом осіб, дієздатністю і правоздатністю, вироком суду, видом діяльності тощо); – проходження легалізації підприємницької діяльності; – здійснення підприємницької діяльності у будь-яких організаційних формах, що передбачені законом, за вибором підприємця; – встановлення чіткого напрямку діяльності із зазначенням цього виду діяльності у реєстраційних документах. На деякі види господарської діяльності законом встановлена заборона; – наявність відповідного «стартового» (початкового) капіталу для здійснення підприємницької діяльності; – вибір місця здійснення підприємницької діяльності. Для фізичної особи вихідним при реєстрації є місце проживання – житловий будинок, квартира, інше приміщення, придатне для проживання в ньому у відповідному населеному пункті, в якому фізична особа проживає постійно, переважно або тимчасово, що знаходиться за певною адресою, за якою здійснюється зв'язок з фізичною особою – підприємцем; для юридичної особи є її місцезнаходження – адреса органу або особи, які відповідно до установчих документів юридичної особи чи закону виступають від її імені [4]; – законом закріплене право підприємців укладати з громадянами договори щодо використання їх праці, але при укладенні трудового договору (контракту, угоди) підприємець зобов'язаний забезпечити належні та безпечні умови праці, оплату праці не нижчу від визначеної законом та її своєчасне одержання працівниками, а також інші соціальні гарантії, включаючи соціальне й медичне страхування та соціальне забезпечення відповідно до законодавства України; – самостійна та ініціативна підприємницька діяльність, а саме самостійне формування підприємцем програми діяльності, вибору постачальників і споживачів продукції, що виробляється, залучення матеріально-технічних, фінансових та інших видів ресурсів, використання яких не обмежене законом, встановлення цін на продукцію та послуги відповідно до закону; – здійснення підприємницької діяльності на постійній основі; – головна мета – отримання прибутку; – представництво своїх інтересів від свого імені; – несення ризику від підприємницької діяльності за рахунок свого майна; – самовідповідальність за результати своєї праці. За завдані шкоду і збитки підприємець несе майнову та іншу

встановлену законом відповідальність [2, 3]. Також держава встановила коло осіб, яким заборонено займатися підприємницькою діяльністю: – народні депутати; – посадові і службові особи органів державної влади та органів місцевого самоврядування; – військовослужбовці; – судді, працівники прокуратури, правоохоронних органів; – особи, яких суд обмежив у праві займати певні посади чи займатися певною діяльністю (протягом строку такого обмеження); – особи, засуджені за корисливі злочини (до зняття чи погашення судимості). Важливим питанням при дослідженні умов реалізації конституційного права людини і громадянина на підприємництво є легалізація цієї діяльності. Легалізацію діяльності підприємців відносять до адміністративних заходів, оскільки вона полягає у державній реєстрації, видачі ліцензій, отриманні патентів, сертифікації, стандартизації тощо, тобто у процедурах, які встановлені нормативно, є обов'язковими для підприємця та реалізуються через діяльність державних органів. Незважаючи на деякі кроки у підвищенні ефективності механізму державної реєстрації, можна сказати, що ситуація у цій сфері залишається недосконалою через те, що роботу в цьому напрямі ускладнюють внутрішні інструкції органів місцевої влади щодо процедури державної реєстрації, які не просто деталізують положення Закону, а й подекуди заперечують його. Процес державної реєстрації гальмується банальним розкладом прийому громадян з певного питання, а відповідальність чиновників за порушення законодавства у сфері легалізації правоздатності суб'єктів підприємництва має несуттєвий характер. Тобто недостатнім є рівень забезпечення державних органів технологічними засобами, які спростили б процедуру. Тобто під умовами реалізації конституційного права на підприємницьку діяльність слід розуміти сукупність вимог, що закріплені на законодавчому рівні і висуваються державою до осіб (незалежно від приналежності до громадянства), які мають намір займатися підприємницькою діяльністю, з дотриманням яких надане Конституцією право перетворюється в реальну дійсність.

Висновок.

Одним з основоположних прав і свобод людини є право на зайняття підприємницькою діяльністю. Держава приділяє значну увагу регулюванню підприємницької діяльності та умовам її здійснення. Це цілком логічно, оскільки підприємництво є рушійною силою економіки, без розвитку якої неможливий розвиток держави в цілому. Але сьогодні, на жаль, багато питань у цьому напрямі потребують коригування та удосконалення. Позитивним є те, що держава не стоїть на місці, а продовжує плідну роботу у цій сфері, оскільки розвиток підприємництва в Україні залежить передусім від

створення реальних, повноцінних ринкових умов, що дадуть змогу особам повною мірою реалізувати своє конституційне право на підприємницьку діяльність та створюватимуть атмосферу підтримки підприємництва як найпоширенішого та найприбутковішого виду діяльності в Україні.

Список використаних джерел:

1. Конституція України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР – У редакції від 06.10.2013 // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 1996. – № 30. – Ст. 141.
2. Господарський Кодекс України від 16.01.2003 № 436-IV – У редакції від 11.10.2013 // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 2003. – N 18./ N 19-20./ N 21-22./ – Ст. 144.
3. Цивільний Кодекс України від 16.01.2003 № 435-IV – У редакції від 11.10.2013 // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 2003. – NN 40–44. – Ст. 356.
4. Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців: Закон України від 15.05.2003 № 755-IV – в редакції від 11.08.2013 // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 2003. – N 31-32. – Ст. 263.
5. Гонтаренко Н. Проблемні аспекти вирішення господарських спорів в Україні / Н. Гонтаренко // Підприємництво, господарство і право. – 2010. – № 12. – С. 24–27.

Погребська П.В.,

студентка гр. БП-1-16

факультету підприємництва та права

Київський національний університет технологій та дизайну

Науковий керівник: професор А.Ю.Олійник.

КОНСТИТУЦІЙНЕ ПРАВО ЛЮДИНИ НА ЖИТТЯ, ЙОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ В УКРАЇНІ

Актуальність дослідження є дуже значною, адже довгий час суспільство з того чи іншого приводу звертається до проблеми права на життя. Законодавче закріплення права на життя в переважній більшості країн світу не розв'язало багатьох проблемних питань. Ще досі є суперечки щодо проблем евтаназії, смертної кари, самогубства, абортів